

NA CVETNO NEDELJO

Bliža cvetna se nedelja.
Polna srčnega veselja
Biba butarico spleta
vsa navdušena, vsa vneta.

Hlaček se ji posmehuje,
Bibici tako možuje:
„Kaj boš s tako bilko, reva,
metlica se mi dozdeva.

Čakaj, da le vidiš mojo,
koliko poseka tvojo!
Precej se na delo spravim,
da v nedeljo se postavim.“

Hlaček butaro si spleta,
Biba gleda ga zavzeta,
bo velika in košata,
da bo komaj šla skoz vrata.

Kar pri hiši je zelenja,
vse na butaro pripenja,
trakce rdeče in zelene,
modre, bele in rumene.

Potlej jabolka obeša.
pomaranče mednje meša:
butara je kar postavna
in pa težka, ta je glavna.

Hlaček rad jo ogleduje,
rajši drugim razkazuje,
da pred Ančko se pobaha,
proti kuhinji jo maha.

A nesreča ne počiva,
butara je nagajiva,
ker preveč okrog opleta,
vse po sobici pometa.

S stene vrže uro staro,
kip pomeđe raz omaro.
Vse se kruši, vse drobi,
kjer se butara mudi.

Prišel dan je znameniti,
v cerkev treba bo kreniti,
Hlaček z Bibo se odpravlja,
se od mamice poslavlja.

V soncu butara leskeče,
Hlaček kar žari od sreče.
Trdno stopa, moško gre,
kmalu v drevored prispe.

Butaro zaplete v veje,
Biba se široko smeje.
Bolj ko vleče, vije, cuka,
bolj se butara mu smuka.

Butara je gola, suha,
Hlačka grozna jeza kuha,
Bibo srepo pogleduje,
v srcu maščevanje snuje.

Vsi zvonovi zazvonijo,
v cerkev množice hitijo.
Hlačku vse se smeje, roga,
strašno tepe ga nadloga.

Sam pred cerkvijo stoji,
milo Hlaček se solzi.
Kdor preveč visoko leta,
temu rado se opleta . . .

